

Олександр Косенко

Світотривання

Із циклу «Світотривання»

1

Без нас у пеклі вичахає спека
І пнеться неба пхнути нефілім
В цей грішний світ
Приносить нас лелека
І полишає
Наодинці з ним
Течуть степи насуплені снігами
Течуть віки
І вік людський тече
Та журавлі
Господне орігамі
Знов підставляють небові плече
Тож не впаде воно на землю грішну
Лише дощами
Виплаче своє
Допоки журавлів глядить Всевишній
Допоки жменька
Для синички є

2

І гибне шал
Закутий у слова
Коли клятьба ні шеляга не варта

Лиш п'яні сльози гірко пінить кварта
Триває Всесвіт
І життя трива
Там сонях спить
Як дядько в картузі
Толочать світ нахабні потерчата
Про Слово слів не треба уявляти
Стоїть лелека на одній нозі
Чекає звістки
Ірїй знає час
Народжених обрать із нерождених
Душа і кров
ЖИВЕ розбудять в венах
Допоки йде за плугом Волопас
Допоки світ межі не добіжить
Обжитої Лукавим Вічним Гадам
Де спали ми під Гестсманським садом
Де Шлях Чумацький мажами дрижить
Не вихолоне серце
У п'їтьми
Є інший бік
Там світло
Віра
Правда
На тридцять срібних празникує Зрада
Вона невічна
Там
Де вічні ми

Друга печать

Кому та кров
За ким сльоза
Та мить
Що добіжить за поглядом останнім

За віщо душі в подиху розтануть
ВОГНЕНИЙ ВЕРШНИК
Сурмі защемить

.....

Сльоза
Щоки торує битий шлях
Гірчать сивини
Білого біліше

Не цар земний
Глевка ВСЕЛЕНСЬКА ТИША
Вже мітки потай ставить на полях
Про дні
Невороженної судьби
У книзі недочитаної долі
Повтор потвор
Мов клон
Не Божа Доллі
Гріх
Генетичні карби
Не скарби
Ми тут і СКРІЗЬ
І водночас
НІДЕ
Життя тече
Зникоме не зникає
Та ТИШИНА
На Білий Світ чигає
На біло – біл...
Біліший сивини

.....

Лиш тулумбас КОЗАЦЬКОЇ веде
Як хіромант в долоні тишини

* * *

Тебе немає
Все скінчилось
Ірїй
Ні журавля не верне
Ні синиць
Останнє листя снігом ляже ниць
Карби мовчань
Жахкі
Безбожно сірі
Візьмуться пестить днів палкі чекання
Та навіть тїнь моя не упаде
На твій поріг
На тіло молоде
А час біжить по колу
На аркані

* * *

Безпам'ятство
Наздожене цей звук
На вістрі уповільненої дії
На павутинні тнутиме павук
Сто літургій мушиної надії
І вже без ліку
Безіменний раз
Мине весна
Зістарить вітер пісню
Крізь порохно агоній і образ
Це фото посміхатиметься пісно
Мов здичавіла згадка про любов
Але НЕ ЇЇ тупитимуться пера
Вже не павук
Веде куделю Бог
І хрипне крик роздертого паперу

Алюзії

Брехливі очі Дездемони
І мавр
І відчаю жабо
І дивна скрипка із Кремони
Ячить
Волає про любов
І доль мінливе стоголосся
В сакраментальній грі лекал
Так срібно Вічність лле на коси
Венеціанська хіть дзеркал

Кармен

Їсть очі
Хижа курява арен
Запрагла доля знову пити крові
Летять в минуле клапті паперові
Безжурних тижнів
Грінівських марен
Лайдака пам'ять цмулить десь перно
Чужим – чужа
То й ти гужуєш з нею
Палкі сади
І ночі яблуневі
Палахкотять у мозку мов кіно
І миготять разки твоїх імен
Світи реінкарнацій
Та у долі
Мені нема
З тобою поруч
Ролі
Я хибну в самоті
Чужа Кармен

Готика

Немов сангіною на склі
Пейзажів сні
Таємні числа
Азарту п'яні королі
Програла мед
Гірке та кисле
Хитає маятників дні
Де кожна мить цифрує вічність
І душам прагнеться рідні
В цю заморожену готичність
Свавілля готики
Зима
Скляні мороз мурує вежі
Поземки жалібна сурма
Співає
Віхола кортежі
Бездушно – білі запряга
Регочуть зграби кучеряво
І сонце кола добіга
У день Дванадцятої Страви

Апостроф

Пам'яте
Я твій апостроф
І губи твої
Ніжно торкають мого невагомого тіла
Крапля роси на долоні
Мене натремтіла
Щоб розділити минуле з майбутнім
.....
В зіниці змії
Я розчинився
Як чорні слова ворожби

Губляться в темряві ночі
Щоб горя надбати
Я не для того в тобі
Щоб навідліг рубати
Я лиш пір'їна кохань
Туркотять голуби
Ніжно співають відлиги
Ридають дощі
Синь весняна обживає небес верхокрилля
Пам'яте
Я твій апостроф
Як хвиля на штилі
Виснуть вітри на вітрилі
Холонуть борщі
Проза
Романтика вмерла
Снопи хризантем
Холод віщують на злім токовищі базару
Я лиш апостроф
Забутого шалу примара
Капища пам'яті
Ваш
Безофірний тотем

